

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. G., s.r.o.**, so sídlom v H., proti žalovanému **M., a.s.**, so sídlom v B., zastúpenému Advokátskou kanceláriou I., B., s.r.o., so sídlom v K., o zaplataenie **155 052,05 Eur**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 20 C 34/2010, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 4. augusta 2011 sp. zn. 6 Co 32/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II uznesením z 26. apríla 2011, č.k. 20 C 34/2010-141, zamietol návrh, ktorým sa žalovaný domáhal, aby súd prerušil konanie z dôvodu, že na Okresnom súde Humenné prebiehajú konania vo veciach žalobcu M., a.s. proti žalovanému M. G., s.r.o. o zaplataenie 331 939,20 Eur (6 Ro 167/2010), 134 047,60 Eur (21 Ro 167/2010), 35 753,34 Eur (10 Ro 167/2010), 47 753,34 Eur (18 Ro 84/2010) a 8 457,63 Eur (17 Ro 84/2010), ktorých predmetom sú pohľadávky, ktoré žalobca v rozsahu, v akom ich uznáva, t.j. vo výške 328 28,98 Eur, započítal proti svojej pohľadávke 483 341,93 Eur. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že tieto žaloby vedené na Okresnom súde Humenné nie sú dôvodom na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., pretože predmetom tohto konania je nárok žalobcu titulom zhodnotenia predmetu nájmu po započítaní uznaných pohľadávok žalovaného a súd bude dôvodnosť uplatneného nároku posudzovať čo do základu aj výšky.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave uznesením zo 4. augusta 2011, sp. zn. 6 Co 32/2011, rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil, keď sa v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozhodnutia stotožnil.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie žalobca, ktorý žiadal napadnuté uznesenie a tiež uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

V dovolaní namietal nesprávnosť oboch rozhodnutí súdov nižších stupňov. Podrobne opísal skutkový stav veci tak, ako ho uvádzal vo svojich doterajších podaniach a tiež v odvolaní proti uzneseniu súdu prvého stupňa a prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., ktorý dôvod spočívajúci v odňatí možnosti konať pred súdom žiadnym spôsobom bližšie nešpecifikoval.

Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), predovšetkým skúmal, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.), alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Dovoláním napadnuté uznesenie nevykazuje znaky žiadneho z týchto rozhodnutí, prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd vymenovaných v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.), dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či

konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené. Dovolaací súd však nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v § 237 O.s.p. Nezistil, ani podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Treba uviesť, že z hľadiska posúdenia existencie niektorej z uvedených procesných väd ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je významný subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k jednej z týchto väd ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd. Žalovaný existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 okrem písm. f/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva. Dovolaací súd sa preto zameril na dovolaateľom vytýkanú vadu konania odňatia možnosti konať pred súdom.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým účastníkovi odňal možnosť realizovať procesné práva, ktoré mu dáva Občiansky súdny poriadok. V zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti uplatnenia ich práv [napr. vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerat' do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), právo byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.), na to, aby im bol doručený rozsudok do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)]. Z obsahu spisu nevyplýva, že by oba nižšie súdy v prejedávanej veci v prípade žalovaného nerešpektovali niektoré z týchto práv. Dovolaateľ v dovolaní namietal, že rozhodnutím oboch súdov o neprerušení konania mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Ustanovenie § 109 ods. 2 O.s.p. uvádza prípady, (procesné situácie), v ktorých pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť. Okrem iného tak môže urobiť vtedy, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu (§ 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Súdy nižších stupňov vychádzajúc z vyššie citovaného ustanovenia dospeli k záveru o nedôvodnosti návrhu na prerušenie konania, s náležitým odôvodnením svojho právneho názoru, keď poukázali na predmet konania v prejednávanej veci a v nadväznosti naň na možnosť samostatného riešenia prejudiciálnej otázky, bez viazanosti, na jej vyriešenie v inom konaní.

Odňatie možnosti pred súdom konať nemožno vidieť v právnych záveroch, na ktorých prvostupňový ako aj odvolací súd založili svoje rozhodnutie. Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné právo účastníka.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Keďže v danom prípade nie je dovolanie podľa § 239 O.s.p. prípustné a vada konania v zmysle § 237 O.s.p. zistená nebola, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný odmietol. Vzhľadom na úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky o trovách dovolacieho konania nerozhodoval z dôvodu, že dovolaním napadnuté uznesenie nie je rozhodnutím, ktorým by sa konanie medzi

účastníkmi končilo. Vo veci bude ďalej konať súd prvého stupňa, ktorý rozhodne aj o trovách doterajšieho konania, t.j. vrátanie trov dovolacieho konania v súlade s úpravou zakotvenou v § 151 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. mája 2012

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová